

Stat, der blev krænket. Nej, det, vi se i de 50 Aar, er, at i to Tilfælde har der ligget neutrale Stater saaledes, at de krigsførende Magter havde Interesse af at krænke deres Neutralitet. Det var i 1870 Belgien, mellem Tyskland og Frankrig, og i 1904 Korea, mellem Japan og Rusland. Det er de to Tilfælde, hvor krigsførende Magter faktisk have haft Interesse af at krænke neutrale Staters Territorium. Og hvad er den historiske Lære deraf? Det er den, at den neutrale Stat, som havde sit Forsvar i Orden og kunde yde forsvarlig Modstand mod Forsøg paa at krænke dens Territorium, gik ukrænket ud af de krigsførende Magters Sammenstød, medens det Land, Korea, der intet havde gjort, fik sit Territorium ikke blot krænket, men ogsaa okkuperet og selv derefter kom under Administration. Det glæder mig derfor, at det ærede Medlem nævnedes disse 50 Aar, for den Lære, man kan drage deraf, er en, der peger langt, langt bort fra det ærede Medlems Standpunkt.

Men det glæder mig da ogsaa, at ligesom det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) udtalte sig bestemt imod den tidligere Ordførers Forklaring af de folkeretlige Pligter, saaledes udtalte han sig ogsaa i Modstrid med ham med Hensyn til det Spørgsmaal, om der overhovedet kan være Udsigt til Krig eller ej. Dette ærede Medlem paastod ikke saa bestemt som den tidligere Ordfører, at der ingen Krig blev, nej, han naaede i Gaar kun til at hævde, at han ikke havde opgivet Haabet om, at Krigsfares maatte forsvinde. Jeg siger ikke, sagde det ærede Medlem, at der overhovedet ingen Fare er. Det ærede Medlem mente ikke, at den var bleven større, han troede, den var bleven mindre i de sidste 22 Aar, til Trods for, at han maa vide, at den for os største Fare, et spændt Forhold mellem Tyskland og England, er vokset betydeligt i disse Aar. Men Hovedpointen er den, at medens den tidligere Ordfører ikke vil vide af Krig at sige, maa det ærede Medlem fra Langeland erkende, at Krigsfares er der. Han haaber, at den vil forsvinde, men han tør ikke sige, at den er borte. Det er allerede et betydeligt Fremskridt. Naar vi nu til den Side ere naaede til: for det første at faa et andet Grundlag med Hensyn til de folkeretlige Pligter at forhandle paa og dernæst en klar Erkendelse af, at Krigsfares er til Stede, saa ere vi allerede, forhandlingsmæssigt set, naaede adskilligt videre end før Valgene, saa alene af den

Grund have Valgene bragt et overraskende godt Resultat.

Det, vi andre ville, er netop dette, at vi ikke ville forsumpe i Fantasterier. Vi ville ikke bilde os ind, at Verden er anderledes, end den er, selv om det en enkelt Gang staar i „Politiken“. Nej, vi se paa den, som den er, og det viser sig jo, at ogsaa fra den Side nærmer man sig noget vor Opfattelse, naar man lader det ærede Medlem fra Langeland afløse det ærede Medlem fra Middelfart. Nej, vi erkende, at Danmark ligger som en Stat mellem de andre; den er ikke omgivet af Mure, den er underkastet de samme Vilkaar og Betingelser som de andre Stater i det internationale Samkvem. Vi ere ikke Lyrikere nok til at svinge os op til det Fantasteri, at der skal handles efter en Folkeret, som gælder i det radikale Parti i Danmark, men ellers ikke noget som helst Sted i Verden.

Og nu skal jeg til Slut bevise, at de Herrer heller ikke have tænkt sig det, før det gjaldt om at stive deres militære Forslag af. Først da det blev dem klart, at dette ikke kunde staa paa sine egne Ben, at den gældende Folkeret i hele Verden var stik i Modstrid med det, gik det op for dem, at da Forslaget en Gang var fremkommet, og det gjaldt om at faa noget, der kunde agiteres paa for Militærudgifternes Nedsættelse, var det, som saa skulde gøres, den ganske simple Ting at lave en Folkeret, der passede til Forslaget. Se De, mine Herrer, hvis man, som jeg før løselig nævnedes, ser de Radikales Forslag efter i Forsvarskommissionens Betænkning, afgiven et halvt Aar efter, at Haager-Konferencen sluttede, saa vil man ikke deri finde et eneste Ord, der henviser til denne Konferencens Resultater. Hvis man slaar efter i de Radikales Hovedorgan her i Landet — det hedder „Politiken“ — i Tiden efter Haager-Konferencen, og indtil de Radikales militære Forslag trængte til Afstivning, vil man — ja, jeg indrømmer, at i den Marskandiserbutik er det ikke let at finde Rede, saa det er muligt, jeg har overset et eller andet, men jeg har ikke kunnet hitte noget som helst, der tydede paa, at man i det mellemliggende Tidsrum har haft Øje for de kolossale Forandringer i den gældende Folkeret, som Haager-Konventionerne skulde have affødt.

Og hvis man tager det i øvrigt meget ansete Værk, som jeg har liggende her, og som er et berømt dansk Tidsskrift, der